

RAKITNA 76 SKOZI OČI OTROK IN VZGOJITELJEV

Proti koncu kolonije na Rakitni leta 1976 smo vzgojitelji in otroci dobili v izpolnjevanje vprašalnik tipa »dopolnjevanje stavkov«. Na njem je bilo 20 začetkov stavka, ki jih je vsak dopolnil, kot je želel. Izpolnilo ga je 27 otrok (19 dečkov in 8 deklet) od skupno 45 otrok in 7 (4 moški in 3 ženske) od skupno 15 vzgojiteljic in vzgojiteljev. Zaradi enostavnejšega pisanja bom v nadaljnjem besedilu uporabljala moško slovnično obliko – vzgojitelji, pri čemer so vedno mišljeni tako vzgojitelji kot vzgojiteljice. Moška oblika je bila uporabljena tudi v vprašalniku.

Rezultati analize vprašalnikov

V spodnjem prikazu odgovorov, ki so jih v vprašalnike zapisali otroci oz. vzgojitelji, je navedena večina odgovorov, natančen prikaz vseh odgovorov pri posameznih postavkah pa je hranjen v uredništvu monografije. Številka v oklepaju ob posameznem odgovoru pokaže, koliko otrok oz. vzgojiteljev je dalo tak odgovor. Kadar za odgovorom ni številke pomeni, da je bil to odgovor enega samega posameznika. Vprašalnik je bil sestavljen tako, da je bilo treba dopolniti določeno izhodiščno trditev.

Otroci

Otroci so navajali, da **so v koloniji** radi (4), so zadovoljni (4), veseli (2), bolj spočiti in ena deklica celo, da je zelo srečna. Izrazito pozitivna čustva je izrazilo vseh 8 deklet, medtem ko je nekaj dečkov napisalo tudi: sem poreden, nagajam tovarišem, se kregam s puncami, sem grob, sem sam in nisem razpložen (*vprašanje 18. V koloniji sem ...*).

V koloniji jim je bilo **najbolj všeč**, ker se igrajo (6) in ker se dobro razumejo (4), pa tudi ker spijo v šotoru (2), se pogovarjajo, kurijo ogenj ipd. (*vprašanje 1. V koloniji mi je najbolj všeč ...*).

Želeli so si več žog (3), različnih iger (4), pa kopanje (2), ples, kres, hojo v naravi in uživanje, »fukati« (2), pa tudi manj prepirov in boljše hrano (2) (*vprašanje 14. V tej koloniji bi rad ...*).

Največ otrok pa je v koloniji **motil** dež (5). Omenjali so tudi pretepe (3), zafrkavanje drugih otrok (2), sestanke (2), da ni miru (2) in po eden tudi dolgčas in brezvezno poljubljanje, treh otrok pa ni motilo nič (*vprašanje 16. V koloniji me moti ...*).

Najbolj zoprno jim je bilo, kadar je deževalo (7), in kadar so se kregali in pretepali (9), dvema pa je bilo zoprno na sestanku (*vprašanje 5. Najbolj zoprno je ...*).

Preden so zaspali, so najpogosteje kaj premišljevali – o domu, Ivanu, preteklem dnevu (6), se pogovarjali (5) in brali (4), dve deklici pa sta celo brali oz. pripovedovali pravljice manjšim otrokom (*vprašanje 4. Preden zaspim ...*).

Ob tem, **kaj naredijo zjutraj**, ko se zbudijo, so navajali običajne stvari, kot so: grem zajtrkovat (5), se umijem (7), grem lulat, se oblečem, malo poležim, pa tudi, da jih zebe ali pa premišlujejo, kako so sedaj zadovoljni (*vprašanje 11. Zjutraj, ko se zbudim ...*).

Kar 5 dečkov je navajalo, da **se bojijo** medveda, navajali pa so tudi kopanje (2), molk, kače, slabo vreme, očeta, mame, da bo prehitro minilo in da bodo morali domov (*vprašanje 9. Bojim se ...*).

S svojo skupino so bili večinoma zadovoljni; zdela se jim je dobra (8) oz. zelo v redu (2), v njej so se razumeli (3), bila jim je všeč (4), povezana, prijetna, kolegialna, in v njej se zabavajo s tovarišem. Samo trije menijo, da je slaba, »zajebana« oz. neprijetna (*vprašanje 2. Naša skupina ...*).

Pogosto so se zaznavali primerjalno z drugimi v skupini – kot najmlajši (2) ali najstarejši (2), najbolj poreden, najbolj debela ali pa slabič – ker so drugi močnejši od mene. Ostali so izražali predvsem zadovoljstvo s skupino (6), ali pa navedli, da so tihi, pridni in včasih sami (*vprašanje 15. V skupini sem ...*).

Druge skupine se zdijo približno polovici dobre (3), kar v redu, so jim všeč (4), so pridne in prijateljske, spet drugim pa se zdijo slabše (2), se pretepajo (2), jim niso všeč (2), so zanič, zadovoljive, včasih nesramne ipd. (*vprašanje 7. Druge skupine ...*).

Sestanek skupnosti jim je bil všeč (3) oz. se jim je zdel dober, kar v redu ali prijeten (9), pomemben (3) in potreben. Medtem ko

ga je večina deklet pozitivno ocenila (6), pa se je zdel nekaterim tudi zanič (4), predolg, naporen, dolgočasen in nepotreben (*vprašanje 8. Sestanek skupnosti se mi zdi ...*).

Glede svojega **počutja na sestanku skupnosti** pa so se mnenja otrok precej razlikovala. Izrazito pozitivnih (9) je bilo nekaj več kot izrazito negativnih (6). Segala so od izjav, da se na sestanku počutijo dobro (2), veselo, da je prav, da se pogovorimo (2), da je pomembno, pravično, da so vsi prijatelji, in da vse, kar se pomenimo, tudi drži, prek tega, da je treba poslušati in bolj trdno sodelovati, da se je težje pogovarjati z vsemi, da je na sestankih skupnosti preveč nemira in se premalo govori o težavah, da ne poslušajo ali so zaspani, pa vse do tega, da se počutijo slabo (3), jim ni všeč (2) in so jim bili sestanki zoprni (*vprašanje 12. Na sestanku skupnosti čutim ...*).

Njihov vzgojitelj se veliki večini ne zdi slab (6), ni hud (4), ni zoprni (2), ni neumen (2), ni hudoben (2), ni strog ali nesramen, dve- ma pa se ne zdi dober (*vprašanje 17. Naš tovariš ni ...*).

Ko se z njim pogovarjajo, se počutijo dobro, fino, prijetno oz. lepo (9), so zadovoljni, veseli, se skupaj smejiijo, zdi se jim, kot da so s prijateljem ali pa še bolje, kot s prijateljico, lahko govorijo, kar hočejo, in mu včasih zaupajo težave (2). Štirim dečkom pa je ob pogovoru slabo, težko se pogovarjajo oz. jih je sram (2) (*vprašanje 3. Ko se pogovarjam s tovarišem ...*).

Vzgojitelju bi radi povedali o svojih težavah (4), ko se pretepajo (3), kako se počutijo (2), da jim je tukaj zelo všeč (2), kam si želijo, kaj so storili, napake, pa tudi, da jih večkrat zafrkava, da ga vzgojitelj ne mara, ji je všeč ali pa ga sovraži (*vprašanje 19. Vzgojitelju bi rad povedal ...*).

Če bi bili njihovi **starši podobni vzgojitelju**, bi bilo to večini všeč, bilo bi dobro (10), bili bi srečni (2) oz. zadovoljni (2), samo štirje dečki so menili, da jim ne bi bilo všeč, bi nagajali, bi dobili živčni zlom oz. bi ponoreli (*vprašanje 10. Če bi bili moji starši podobni vzgojitelju ...*).

Pri mnenju, kako bi bilo, **če bi bili oni vzgojitelj** v koloniji, pa so se odgovori deklet povsem razlikovali od dečkov. Dekleta bi bila prav tako dobra (2) oz. bi ravnala enako (3), razumela bi se in bila srečna, medtem ko so dečki navajali, da bi pretepali otroke, bili strogi, bi kadili in dajali cigarete, bi vse pustili gledati TV, bi znoreli, pobegnili, bili v skrbeh in razpustili kolonijo, samo štirim od 19-ih bi bilo to všeč oz. bi bili dobri, prijazni ali enaki kot vzgojitelji (*vprašanje 6. Če bi bil jaz vzgojitelj v taki koloniji ...*).

Na **prihodnje počitnice** bi kar 11 otrok šlo rado spet v tako kolonijo, kot je bila ta, od tega kar 7 od osmih deklet. Nekateri pa bi radi šli na morje (7), v gore (2) ali pa celo nikamor (2) (*vprašanje 13. Prihodnje počitnice bi šel rad ...*).

(20) Ko bodo doma **pripovedovali o koloniji**, bodo povedali, da so se dobro počutili (3), jim je bilo všeč, so zadovoljni in veseli, povedali bodo o prijetni družbi in da je prehitro minilo. Menijo, da bo starše zanimalo, da jih bodo poslušali (3), bodo veseli in se bodo čudili (*vprašanje 20. Ko bom doma pripovedoval o koloniji ...*).

Vzgojitelji

Ker so vzgojitelji odgovarjali na enak vprašalnik kot otroci, kar je bilo pri nekaterih stavkih precej neadekvatno (npr. pri vprašanjih 3. Ko se pogovarjam s tovarišem, 6. Če bi bil jaz vzgojitelj v taki koloniji, 17. Naš tovariš ni, 19. Vzgojitelju bi rad povedal ...), sem štiri navedene stavke izpustila iz analize.

Pri vzgojiteljih pa so se odgovori med seboj precej razlikovali. Večinoma je odgovoril vsak od sedmih vzgojiteljev nekaj drugega ali pa sploh nič. Ker je bilo težko povzeti skupne točke, navajam v spodnjem besedilu vse odgovore, ki pa se večinoma nanašajo na enega ali največ dva vzgojitelja (v tem primeru odgovor označim v oklepaju s številko 2).

Vzgojiteljem je bilo v koloniji **najbolj všeč**, ko je sijalo sonce (2), navajali pa so tudi tovarštvo, okolje in da se lahko sprostijo (*vprašanje 1. V koloniji mi je najbolj všeč ...*).

Ena vzgojiteljica je menila, da se je v kolonijo dobro vživela in **se počuti** dobro, ostali pa so navajali, da so nekoliko zgubljeni, nizko, večkrat sami in najbrž zadnjič v koloniji (*vprašanje 18. V koloniji sem ...*).

V koloniji so si **želeli** več družabnega življenja (2), več govorjenja z otroki, več individualnih stikov in skupinskih iger ter da bi bili »easy« in bi pri sebi imeli dober občutek (*vprašanje 14. V tej koloniji bi rad ...*).

Motilo jih je: vreme in hrana, odsotnost odnosov med starimi, da se nekateri vzgojitelji držijo sami zase, da je premalo objektivnih možnosti za delo, da ni nobenega mirnega trenutka, da nimajo pravih občutkov do stvari in da ni dosti napredka od lani (*vprašanje 16. V koloniji me moti ...*).

Trem vzgojiteljem je bilo v koloniji **najbolj zoprno** zdravilišče, zdravnica in prepiri zaradi zdravilišča, po eden pa je navedel hrano,

dežurstvo in da se z otrokom ne pogovarja osebno (*vprišanje 5. Najbolj zoprno je ...*).

Bali pa so se, da se ne bi spet komu kaj zgodilo (2), svoje zbitosti, vsega in ostati sama (*vprišanje 9. Bojim se ...*).

Zjutraj, ko so se zbudili, so se počutili utrujeno (2), zaspano, pogosto so bili slabe volje in »navalili« so otroci, tako da žal niso bili več sami (*vprišanje 11. Zjutraj, ko se zbudim ...*).

Preden so zaspali so veliko razmišljali, halucinirali, se pogovarjali v šotoru, se skušali umiriti, se jezili, ker so spali sami, ali si želeli ostati z ostalimi vzgojitelji (*vprišanje 4. Preden zaspim ...*).

Svoje skupine niso zaznavali zelo izrazito (ne obstaja, ni naša skupina), navajali pa so tudi, da je dobra, blede, neenotna, precej razpuščena in da se rada poljublja (*vprišanje 2. Naša skupina ...*).

V skupini so bili nekateri kar zadovoljni in so se vanjo že vživali, povezovali so skupino in nudili otroku oporo, so pa izjavili tudi, da so v skupini premalo, se v njej doživljajo blizu-daleč in so na »egotripu« (*vprišanje 15. V skupini sem ...*).

Druge skupine so se dvema zdele bolj povezane, ostalim pa fine, podobne njihovi ali pa niso poznali drugih skupin, temveč le posameznike (*vprišanje 7. Druge skupine ...*).

Glede **sestanka skupnosti** so bili večinoma pozitivno naravnani, saj se jim je zdel potreben, koristen, precej dober, zadovoljiv, dobra priložnost za terapevtsko delo, pa tudi premalo zabaven oz. srednje žalosten (*vprišanje 8. Sestanek skupnosti se mi zdi ...*).

Čutili so, da je na sestanku skupnosti fino, pomembno in konstruktivno, v sebi pa so čutili tudi precej napetosti, težo, odsotnost komunikacije in da bi morali sestanek jemati bolj resno (*vprišanje 12. Na sestanku skupnosti čutim ...*).

Če bi bili njihovi **starši podobni vzgojitelju**, bi sami ne bili vzgojitelji (2), jih ne bi bilo (2) oz. jih ne bi bilo v koloniji in bi se doma bolje počutili (*vprišanje 10. Če bi bili moji starši podobni vzgojitelju ...*).

Samo en vzgojitelj je želel iti na **prihodnje počitnice** spet v tako kolonijo, ostali pa so si želeli počitka, miru, nirvane, želeli so v gore ali pa v kolonijo za stare (*vprišanje 13. Prihodnje počitnice bi šel rad ...*).

Ko bodo doma **pripovedovali o koloniji**, pa so navajali, da ne bodo dosti govorili (2), bodo utrujeni, bo videti boljše, kot je sedaj, bodo vsi navdušeni in se bodo postavljali pred svojimi vzgojitelji (*vprišanje 20. Ko bom doma pripovedoval o koloniji ...*).

Povzetek rezultatov

Če na kratko povzamem **odgovore sedmih vzgojiteljev**, so se v koloniji počutili nekoliko izgubljene. Nezadovoljni so bili z vremenom (dež), hrano, konflikti v zvezi z Zdraviliščem, s slabo povezanostjo med vzgojitelji in z občutkom osamljenosti pa tudi s samim seboj in svojo vlogo (sem premalo v skupini, se počutim nekoliko zgubljeno, želim si več govorjenja z otroki in več individualnih stikov ter imeti pri sebi dober občutek). Bali so se, da se ne bi komu kaj slabega zgodilo, pred spanjem so veliko razmišljali, se pogovarjali in želeli ostati z drugimi vzgojitelji, zjutraj pa so se zbujali utrujeni in slabe volje. V svoji skupini so se nekateri počutili dobro in so v njej konstruktivno delovali, spet drugi pa skupine sploh niso zaznavali, ali pa se jim je zdela razpuščena. Pri tem včasih ni jasno, katero skupino so imeli vzgojitelji v mislih – skupino otrok, ki jim je bila dodeljena, ali skupino vzgojiteljev, ki jim je bila očitno tudi pomembna.

Glede sestanka skupnosti pa je bila večina vzgojiteljev pozitivno naravnanih, saj se jim je zdel pomemben, koristen in tudi precej dober, čeprav so pogrešali boljšo komunikacijo in so na njem nekateri čutili napetost in težo. Medtem ko so bili nekateri vzgojitelji v svojih odgovorih pogosto orientirani na skupnost vzgojiteljev in so temu izkazovali precejšno težo, pa so se drugi več ukvarjali s skupino otrok in s svojim odnosom do njih. Bili so precej kritični do lastnega ravnanja, če pa bi bili njihovi starši podobni vzgojiteljem, so menili, da jih verjetno ne bi bilo v koloniji.

Glede na dokaj negativen odnos vzgojiteljev do kolonije, ki so ga v odgovorih izkazovali, ne preseneča podatek, da bi samo en vzgojitelj prihodnje počitnice spet rad preživel v taki koloniji in da doma o koloniji ne bodo dosti govorili.

Precej drugačna slika se je izrisala ob **odgovorih otrok**, saj njihovi odgovori v bistveno večji meri nakazujejo pozitivno naravnost do kolonije, sestankov skupnosti in vzgojiteljev.

Če povzamem dobljene rezultate, je večina otrok navedla, da so v koloniji zadovoljni, ker se veliko igrajo in dobro razumejo. Želeli so si še več iger in drugih zabavnih aktivnosti, najbolj pa so jih motili dež, prepiranje in pretepanje. Preden so zaspali, so najpogosteje kaj premišljevali, se pogovarjali ali brali. S svojo skupino so bili večinoma zadovoljni, zdela se jim je dobra in v njej so se razumeli. Druge skupine so se zdele v redu samo polovici otrok, druga polovica pa je bila

do njih kritična; niso jim bile všeč, med drugim tudi zato, ker so se v njih pretepali in bili do njih nesramni.

Tudi glede sestankov skupnosti so se mnenja otrok med seboj razlikovala. Nekaj več kot polovica jih je bila do sestankov pozitivno naravnanih (od tega 6 od 8 deklet), saj so se jim zdeli dobri in potrebni. Nekaj manj kot polovici pa sestanki niso bili všeč, na njih so se slabo počutili, se dolgočasili ali so se jim zdeli predolgi.

S svojimi vzgojitelji je bila velika večina otrok zadovoljna, z njimi so se radi pogovarjali in so jim želeli zaupati svoje težave. Večini bi bilo všeč, če bi bili njihovi starši podobni vzgojitelju, so se pa odgovori dečkov in deklic razlikovali v tem, kaj bi bilo, če bi bili oni sami vzgojitelji. Medtem ko je vseh osem deklet navajalo, da bi bile dobre in bi ravnale enako kot vzgojitelji, so tako menili samo štirje dečki, ostali pa bi otroke pretepali, jim dajali cigarete, bili strogi, bi vse pustili, razpustili kolonijo ipd.

Na prihodnje počitnice bi šla skoraj polovica otrok rada spet v tako kolonijo, kot je bila ta, od tega skoraj vsa dekleta (sedem od osmih).

Zaključek

Za boljše razumevanje dobljenih odgovorov želim predstaviti nekatere značilnosti, ki so zaznamovale marsikatero dogajanje, počutje in doživljanje v koloniji. Živelimo smo v šotorih na gozdni jasi v bližini jezera. Čeprav je bila kolonija sredi poletja, smo imeli izrazito veliko dežja in pogosto tudi hud mraz (zjutraj celo -5 stopinj), tako da smo se včasih tudi podnevi zavijali v deke. Kolonija se je prav zaradi slabih vremenskih razmer končala že po dobrih treh tednih, namesto da bi trajala en mesec, kot je bilo predvideno. Otroci so bili razdeljeni v zelo majhne skupine (2–4 otroci) in so običajno spali v istem šotoru kot njihov vzgojitelj. Za hrano, ki so nam jo vsak dan pripeljali, in za nekaj druge logistike, je poskrbelo Zdravilišče Rakitna, s katerim pa smo prišli večkrat navzkriž, saj se oni niso strinjali z našim obnašanjem in načinom dela z otroki, mi pa smo njihovo kritiko in način dela težko prenašali. Celoten koncept kolonije je bil za tiste čase izrazito inovativen, ideologija precej alternativna in vzgojitelji v njej nekonvencionalni. Ker sem bila v koloniji tudi sama vzgojiteljica in so v analizo zajeti tudi moji odgovori, težko interpretiram dobljene

rezultate, ne da bi na interpretacijo vplivalo moje lastno doživljanje kolonije, otrok in ostalih vzgojiteljev. Poleg tega je zaradi majhnega vzorca vzgojiteljev (7), ki so dajali med seboj precej različne odgovore, iz njih težko potegniti jasne ugotovitve. Zato upam, da rezultati sami po sebi marsikaj povejo, jaz pa bom v nekaj stavkih skušala osvetliti samo nekaj zanimivejših ugotovitev.

Izrazito pozitivna naravnost otrok do vzgojiteljev in kolonije ter želja po ponovni udeležbi v njej je najverjetneje posledica tega, da so izhajali večinoma iz neurejenih, socialno in čustveno depriviranih družin, v katerih alkohol in pretepanje nista bili izjema, nekateri pa so živeli v zavodu, ker starši za njih niso mogli dobro poskrbeti. Posledično jim je bila kolonija dobrodošel odmik iz okolja, ki jih je frustriralo. Ker so bili v zelo majhnih skupinah dodeljeni posameznim vzgojiteljem, so lahko imeli bistveno več naklonjene pozornosti kot doma. Kljub izzivanju in pretepanju niso bili fizično ali verbalno kaznovani, vzgojitelj je skušal vsakič znova z njimi izpeljati konstruktiven, pomirjujoč pogovor, bilo pa je tudi precej prijetnih stikov z vzgojitelji. Ti so jih masirali (pogoste so bile skupinske masaže), jih tolažili, imeli v naročju ali preprosto objeli, kadar so prišli k njim.

V svoji skupini so se nekateri otroci kljub majhni skupini zaznavali predvsem v primerjavi z drugimi – kot najmlajši (2) ali najstarejši (2), najbolj poreden in najbolj debela. Morda je bilo v nekaterih skupinah to pomembno tudi zato, ker je nakazovalo, kje je moč (najmlajši-najstarejši).

Medtem ko bi se veliki večini zdelo dobro, če bi bili njihovi starši podobni vzgojitelju, pa so se pri mnenju, kako bi bilo, če bi bili oni vzgojitelj v koloniji, odgovori deklet povsem razlikovali od dečkov. Dekleta bi bila prav tako dobra, bi ravnala enako kot vzgojitelji, razumela bi se in bila srečna, medtem ko je velika večina dečkov navaljalo vrsto negativnih ravnanj, če bi bili v vlogi vzgojitelja (otroke bi pretepali, bili strogi, kadili bi in dajali cigarete, vse bi pustili, gledali TV, znoreli bi, pobegnili, bili v skrbih in razpustili kolonijo). Tudi na nekaterih drugih področjih so opazne razlike med odgovori deklic in dečkov. Tako je npr. izrazito pozitivna čustva do kolonije izrazilo vseh 8 deklet, medtem ko je nekaj dečkov zapisalo tudi negativne občutke. Na prihodnje počitnice bi šlo v tako kolonijo, kot je bila ta, kar 7 od osmih deklet in samo štirje od 19 dečkov. Do sestankov skupnosti je bilo pozitivno naravnanih nekaj več kot polovica otrok, od tega kar 6 od 8 deklet. Ta so imela v zvezi s sestanki tudi nekaj

konstruktivnih ugotovitev in pripomb (da je treba bolj trdno sodelovati, da se je težje pogovarjati z vsemi, da je na sestankih skupnosti preveč nemira in se premalo govori o težavah).

Več pozitivne naravnosti v odgovorih deklet je mogoče razlagati med drugim tudi s tem, da jih je bilo v koloniji bistveno manj kot dečkov in so bile morda prav zato deležne od vzgojiteljev, pa tudi ostalih otrok (dečkov) večje skrbi in pozornosti. Iz njihovih odgovorov je očitno, da so se lažje pozitivno identificirale z vzgojitelji in njihovo vlogo, medtem ko so bili dečki glede tega zmedeni. Verjetno je razlog v tem, da se dekleta nasploh lažje identificirajo z vlogo vzgojiteljice in negovalke, pa tudi socialno okolje jih v tej vlogi vidi pogostejše kot dečke, kar je bilo v naši kulturi pred 50 leti še bolj izrazito, kot je danes.

Glede tega, kaj jih je v koloniji najbolj motilo, pa se odgovori otrok približajo odgovorom vzgojiteljev, saj je oboje v veliki meri motil tudi dež.

Po drugi strani pa je bil odnos vzgojiteljev do kolonije precej bolj zadržan, celo negativen v primerjavi z odgovori otrok. Soočali so se s kritiko Zdravilišča in z nepredvidenimi vremenskimi težavami (mrazom in pogostim dežjem), ki so jim oteževale bivanje in delovanje z otroki, čutili so odgovornost do otrok in strah, da se ne bi komu kaj zgodilo. Opažali so lastne pomanjkljivosti in bili nezadovoljni s samim seboj in izvajanjem svoje vloge v koloniji. Nasprotno pa so bili do sestankov skupnosti večinoma pozitivno naravnani, zdeli so se jim pomembni, koristni, precej dobri in tudi dobra priložnost za terapevtsko delo.

Zanimivi so odgovori večine vzgojiteljev, da jih verjetno ne bi bilo v koloniji, če bi bili njihovi starši podobni vzgojiteljem. Ali lahko iz tega sklepamo, da so se vključili v kolonijo zaradi nezadovoljstva s svojimi starši, da bi v koloniji preizkusiti drugačno vzgojo, kot so je bili sami deležni?

Medtem ko so bili nekateri vzgojitelji v svojih odgovorih bolj orientirani na skupnost vzgojiteljev in so ji izkazovali precej pozornosti in teže, pa so se drugi bolj ukvarjali s skupino otrok in s svojim odnosom do njih. Na splošno prevladuje vtis, da je bila kolonija za vzgojitelje zahtevna, utrujajoča in jim je predstavljala precejšen izziv, zato ne preseneča, da bi samo en vzgojitelj želel prihodnje počitnice spet preživeti v taki koloniji, ostali pa bi si želeli počitka, miru, iti v gore ipd.